עממין[36], שזה נמשך ע"י העבודה בבירור המוחין עתה ע"י תורת חסידות חב"ד שהיא באופן דמיני' יתפרבסון[37], הבנה והשגה, וע"י שיפוצו מעינותיך חוצה אחי מר[38] דא מלכא משיחא, במהרה בימינו ממש.

*

---

36) ספרי הובא בפירש"י שם. 37) ע"פ זח"ג קכד, ב.
38) אגרת הבעש"ט – נדפסה גם בריש ס' כש"ט (הוצאת קה"ת).

הנחת הת' בלתי מוגה

בס"ד. ש"פ שלח, ח"י סיון ה'תשמ"א.

הנחת הת' בלתי מוגה

(1) להבין ענין פ' הנסכים' (שזהו החידוש שבפ' שלח על מה שכבר נאמר בענין הקרבנות בתורה לפנ"ז, ובפרט בספר ויקרא) שמבואר בה, שנוסף לענין הקרבנות, עולה או זבח צ"ל ענין הנסכים, יין ושמן, (2) וצריך להבין הענין בזה. (3) גם הידוע הדיוק[2] במ"ש בפ' זו כי תבואו אל ארץ מושבותיכם גו', למה שינה הכתוב לקרוא ארץ ישראל כאן בשם ארץ מושבותיכם, יותר מבכל התורה שנק' ארץ סתם וכיו"ב. ומבואר בהדרושים[3], שביאור הענין יובן בהקדים מה שארז"ל[4] כל הקורא ק"ש בלא תפילין כאלו הקריב עולה בלא מנחה וזבח בלא נסכים, דמזה מובן, שענין הקרבנות הוא כמו ק"ש וענין הנסכים הוא כמו תפילין.

(3) וביאור הענין הוא, דהנה התורה היא נצחית[5], היינו שהיא הוראה נצחית בכל פרטי', ומזה מובן, שגם בענין הקרבנות והנסכים יש הוראה נצחית גם בזמן שאין ביהמ"ק קיים. (2) והענין הוא, דהנה ההפרש בין קרבנות לנסכים הוא ההפרש בין העלאה והמשכה[6]. דקרבנות ענינים העלאה מלמטלמ"ע, דעיקר הקרבנות הוא קרבן עולה שעולה כולו לריח ניחוח לה', עד שעולה עד רזא דא"ס[6]. משא"כ הנסכים, ענינם המשכה מלמעלמ"ט, שהיו מנסכים היין ע"ג המזבח ויורד לשיתין, שמחוללין ויורדין עד התהום', היינו הירידה למקום תחתון שאין תחתון למטה הימנו. ועד"ז הוא בעבודת האדם בענין התפלה, שתפלות במקום קרבנות תקום[8], דענין התפלה הוא ההעלאה מלמטלמ"ע בעבודת האהבה, ואהבת את ה' אלקיך גו' בכל מאדך, בכל מדה ומדה שהוא מודד לך[9], ענין המס"נ, שזהו עיקר ענין התפלה, כמאמר[10] ליח פולחנא כפולחנא דרחימותא. וכן הוא בכללות עבודת התפלה, שתחלתה היא הודו לה' גו', היינו דאף שאינו שייך להבנה והשגה מ"מ הוא מודה

---

1) שלח פט"ו. 2) ד"ה בפ' נסכים – בלקו"ת שלח מ, א.
3) לקו"ת שם, ובד"ה ענין הנסכים – שם מא, ג. 4) ברכות יד, ב. 5) תניא רפי"ז. 6) לקו"ת שם מ, ב. מא, ג.
*6) ראה להלן הע' 20. 7) סוכה מט, א – הובא בלקו"ת שם מא, ג. מב. ב. ובאוה"ת שלח ע' תקל. 8) ברכות כו, ב. ובכ"מ. 9) ברכות נד, א. 10) זח"ג רסז, א.

לה׳, ואח"כ עולה בעילוי אחר עילוי בפסוד"ז, וברכות ק"ש, וק"ש, עד שבא לתפלת העמידה שבה עומד כעבדא קמי מרי[11]. וכדאי׳ בזוהר[12] שהתפלה היא סולם, כמ"ש[13] והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה. היינו שענינה העלי׳ בסולם מהארץ לשמים. אמנם אח"כ כתיב שם והנה מלאכי אלקים עולים וירדים בו, דאחרי העלי׳ (עולים) בא ענין הירידה וההמשכה למטה. וכפשטות ענין התפלה שהוא בקשת צרכיו, דמזה מובן שאחרי התפלה נמשכים צרכי האדם מלמעלמ"ט בבני חיי ומזוני רויחי.

והנה עד"ז הוא בכללות עבודת האדם לקונו, וכמאמר[13] אני לא נבראתי אלא לשמש את קוני, היינו שכאו"א מישראל הוא כמו כהן שענינו לעמוד לשרת לפני ה׳. וכמ"ש[14] ואתם תהיו לי ממלכת כהנים גו׳, שכל ישראל הם בבחי׳ כהנים. ובפרט ע"פ מ"ש בבעה"ט עה"פ שכל ישראל הם כהנים גדולים, דכה"ג אינו יוצא מירושלים (כמ"ש הרמב"ם[15]), היינו שהוא תמיד בבחי׳ יראה שלם, שלימות היראה, וכדאי׳ בתוספות[16] בביאור הכתוב[17] גבי מע"ש, למען תלמד ליראה את ה"א כל הימים, דלפי שהי׳ רואה (העולה לאכול מע"ש בירושלים) מקום שכינה, וכהנים בעבודתם, ולוים בדוכנם, וישראל במעמדם, הי׳ מכוון לבו יותר ליראת שמים. והיינו, שכאו"א מישראל, ענינו הוא לשרת את ה׳ כמו כהן (וכה"ג בביהמ"ק, שיהי׳ ושכנתי בתוכם[18], המשכת השכינה למטה. והוא ע"י שנפשו האלקית, שהיא חלק אלוקה ממעל ממש[19] היא מושלת ושולטת על הכחות שלו, ועל גופו, וחלקו בעולם, דע"י עושה את העולם משכן ומכון לשבתו ית׳.

(4)

(5) ובזה יובן החידוש שבענין הנסכים, לפי שאף שקרבן ענינו הוא לקרב את כל הענינים לאלקות, וכמאמר[20] רזא דקורבנא

- עולה -

---

11) שבת י, א. 12) ראה זח"א רסו, ב. זח"ג רמג, א. שו, ב. ת"ז תמ"ה. 13) ויצא כז, יב. *13) קדושין פב, א (ע"פ גירסת כ"י ואטיקאן (ירושלים תשל"ד). וכן הובא בפי׳ מלאכת שלמה שם). 14) יתרו יט, ו. 15) הל׳ כלי המקדש פ"ה ה"ז. 16) ב"ב כא, א. 17) ראה יד, כג. 18) תרומה כה, ח. 19) תניא רפ"ב. 20) זח"ב רלט, א. זח"ג כו, ב. וראה דרמ"צ קנח, ב.

הנחת הת׳ בלתי מוגה

עולה עד רזא דא"ס, מ"מ הרי תכלית הכוונה היא לעשות לו ית׳ דירה בתחתונים[21]. וזהו ענין הנסכים, שהם יורדים עד התהום, לתחתון שאין התחתון למטה הימנו. וזהו[22] מה שנאמר בהם ארץ מושבותיכם, היינו ענין ההתישבות למטה בדברים תחתונים כו׳, דענין ההעלאה שבקרבנות ותפלה הוא בבחי׳ רם על כל גוים ה׳ על השמים כבודו[23], וכמו שהי׳ לפני מ"ת שהתורה היתה חמדה גנוזה בשמים[24]. אבל אחרי מ"ת הרי תורה לא בשמים היא[25], ודוקא בארץ נמשכת בחי׳ השמים ושמי השמים לא יכלכלוך ואף כי הבית הזה[26] - בניחותא, לעשות לו דירה בתחתונים. דלפני מ"ת כתיב[27] השמים שמים לה׳ והארץ נתן לבני אדם, אבל אח"כ ע"י הברכה ממשיכים (ברכה ל׳ המשכה כמו המבריך את הגפן[28]) מבחי׳ השמים ושמי השמים לא יכלכלוך, למטה בתחתונים. וזהו[29] גם מה שענין זה נקרא בשם דירה, דענין הדירה כפשוטו הוא שבה נמצא הדר בה בכל עניניו, ודבכל מקום הרי המלך אין רואין אותו ערום[30], ואפילו בהיכל מלכותו הרי ניתן כתר מלכות בראשו, ומלך ביפיו תחזינה עיניך[31], משא"כ בדירתו הרי שם הוא ערום בלי לבוש. וכמ"ש[32] ביעודי הגאולה העתידה ולא יכנף עוד מוריך והיו עיניך רואות את מוריך. וכבר[33] הי׳ לעולמים מעין זה בשעת מ"ת שאז הי׳ גילוי עצם לעצם בלי הפסק בגד ולבוש בינתיים. ועד"ז יובן בהעבודה עתה שצ"ל לעשות לו ית׳ דירה בתחתונים, שהרי כל[34] הגילויים דלעתיד תלויים במעשינו ועבודתינו במשך זמן הגלות.

(6) וזהו[35] כל הקורא ק"ש בלא תפילין כאלו הקריב עולה בלא מנחה וזבח בלא נסכים, לפי שאף שענין הק"ש הו"ע המס"נ שאין למעלה הימנו, מ"מ תכלית הכוונה היא

- ההמשכה -

---

21) ראה ב"ר ספ"ג. במדב"ר פי"ג, ו. תנחומא נשא טז. תניא פל"ו. 22) ראה לקו"ת הנ"ל בהע׳ 2 - מא, ב. 23) תהלים קיג, ד. 24) שבת פח, ב. 25) ראה ב"מ נט, ב. 26) מלכים א ח, כז. 27) תהלים קטו, טז.
28) כלאים רפ"ז. 29) ראה אוה"ת בלק ר"ע תתקצז. המשך תרס"ו בתחילתו (ס"ע ג). ובכ"מ. 30) סנהדרין כב, א. 31) ישעי׳ לג, יז. 32) שם ל, כ. 33) תניא פל"ו.
34) תניא רפל"ז. 35) ראה לקו"ת הנ"ל בהע׳ 3 - מ, ד. מב, א.

הנחת הת׳ בלתי מוגה

ההמשכה למטה, וזהו ענין התפילין, דתפילין ענינם שיעבוד הלב והמוח[36], (שאי"ז רק כוונה המצוה אלא חלק ממעשה המצוה, כמבואר בכ"מ[37]), דהמוח והלב הם המלכים והמנהיגים של כל אברי האדם. דמזה מובן, שבשיעבוד הלב והמוח ממשיכים את המס"נ בכל אברי הגוף. ואם לא יניח תפילין הרי זה חסרון בהמס"נ דק"ש, לפי שתכלית ההעלאה היא ההמשכה כנ"ל. וזהו גם מה שהרצועות של התפילין של ראש צריך שיגיעו (על"פ אחת מהן) למטה מהטבור[38], לפי שהתכלית היא ההמשכה למטה מטה, ולכן דין זה הוא דוקא בתש"ר (שלמע׳ מתש"י) לפי שכל הגבוה ביותר יורד למטה ביותר. כאלו״מ דמאמר תצא לך. ורבנ״

והנה ידוע מה שארז"ל[39] שכל העוסק בתורת הקרבנות כאלו הקריבם, היינו שהעסק בלימוד וכוונת הדבר הוא כמו המעשה, דענין הכוונה נוגע במיוחד בתפלה ובקרבנות, שהרי בתפלה אש כוונה כלליה שבהעדרה פוסל התפלה[40] וגם בקרבנות תנן[41] לשם ששה דברים הזבח נזבח, שצ"ל ענין הכוונה. ומזה מובן, שהעסק עתה בתורת הקרבנות והנסכים הוא כמו המעשה, דעי"ז פועלים שיהי׳ היום אם בקולו תשמעו[42] קאתי מר[43], דאם בחוקותי תלכו גו׳ ונתתי גשמיכם בעתם גו׳ ואולך אתכם קוממיות[44] בגאולה האמיתית והשלימה. וזהו גם מה שמבאר כ"ק אדמו"ר הצ"צ[45], דמה שנאמרה פ׳ נסכים לדור המדבר ולא לדור שנכנסו לארץ, אף דכתיב בה כי תבוא אל ארץ מושבותיכם, משום שכל העוסק בתורת עולה כאילו הקריב כו׳. ומבואר שם, שזה שייך למדרגתם שהיו מעולם המחשבה, דור דעה, ולפיכך מספיק בשבילם לימוד ענין הנסכים. דזהו חידוש גדול לגבי המבואר בלקו"ת פ׳ שלח[46] (אף שאומר כאן דור המדבר ולא מרגלים) (קטע זה אינו ברור).

ויהי רצון שע"י לימוד זה בתורת קרבנות ונסכים, נזכה לבוא בקרוב ממש לארץ מושבותיכם, ושם נקריב קרבנות

- ונסכים -

36) שו"ע (ובאדה"ז) או"ח סי׳ כה ס"ה (י"א).
37) ראה ב"ח או"ח סי׳ ח וסי׳ תרכה. 38) ראה סה"מ ה׳תש"י ע׳ 209. וש"נ. 39) מנחות קי, א. 40) ראה רמב"ם הל׳ תפילה פ"ד. שו"ע (ודאדה"ז) או"ח סי׳ צה.
41) זבחים מו, ב. 42) תהלים צה, יז. 43) סנהדרין צח, א. 44) בחוקותי כו, ג-יג. 45) אוה"ת ויקרא (הוספות) ע׳ א׳תקז. 46) מא, ב.

הנחת הת׳ בלתי מוגה

ונסכים כמצות רצונך, וע"ד מ"ש[47] גבי בנין ביהמ"ק דע"י שאתם עוסקים בצורת הבית, ותכונתו, ומוצאיו, ומובאיו וגו׳[48] עי"ז מקרבים בנין הבית כפשוטו, ובמהרה בימינו ממש, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

*

---

47) תנחומא צו יד. 48) יחזקאל מג, יא.

הנחת הת׳ בלתי מוגה